

РЕШЕНИЕ

№ 455

гр. София, 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Н. СТОЙКОВА

при участието на секретаря БИЛЯНА ХР. РАДОВЕНСКА
като разгледа докладваното от МАРИЯ Н. СТОЙКОВА Гражданско дело № 20211110158149 по описа за 2021 година

Производството е за съдебна делба във втора фаза по извършването ѝ.

С влязло в сила решение № 14795 от 19.12.2022 г., постановено по гр. д. № 58149/2021 г. по описа на СРС, 61 състав, е допуснато да се извърши съдебна делба на следния недвижим имот - самостоятелен обект в строга с идентификатор ***** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед № РД-18- 51/15.07.2010г. на Изпълнителния директор на АГКК, с адрес на имота: гр.*****, ж.к.“*****“, бл. 30, вх. В, ет. 2, ап. 60, намиращ се на етаж 2 в строга с идентификатор ***** с предназначение: жилищна строга-многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор *****, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, с брой нива на обекта: 1 с посочена в документа за собственост площ 79,53кв.м., с прилежащи части: избено помещение № 6 с площ от 2,48кв.м. и 2,418% - идеални части от общите части на строга, при съседни самостоятелни обекти в строга: на същия етаж: *****.59, *****, под обекта: *****.57, над обекта: *****.63; със стар идентификатор: *****, при квоти: ½ ид. ч. за Д. К. Р., и ½ ид. ч. за О. Л. Р..

В първото по делото открито съдебно заседание след влизане в сила на решението по допускане на делбата, искане за възлагане в дял на допуснатия до делба имот е направила съделителката Д. К. Р., като се позовава на обстоятелството, че имотът е единствено нейно жилище.

Съделителят О. Л. Р. оспорва претенцията с възражение, че не са налице предпоставките за възлагане на имота на съделителката Д. Р.. Счита, че делбата следва да бъде извършена чрез изнасянето му на публична продан.

На основание чл. 346 ГПК, вр. чл. 31, ал. 2 ЗС ищцата Д. К. Р. е предявила срещу ответника О. Л. Р. претенция по сметките – за осъждането му да заплати сумата от 10000 лв., представляваща обезщетение за лишаване от ползване на притежаваната от нея ½ ид.ч. от процесния имот за периода от 23.04.2021 г. до 30.05.2023 г. От 30.05.2023 г. до окончателното извършване на делбата претендира по 400 лева месечно.

Ответникът релевира възражения, че през исковия период ищцата е имала свободен достъп до имота, като в периодите, в които е била в страната, е отсядала именно в процесния апартамент.

На основание чл. 346 ГПК, вр. чл. 30, ал. 3 ЗС ответникът О. Л. Р. е предявил против ищцата Д. К. Р. претенция по сметките – за осъждането ѝ да му заплати сума в общ размер от 1945 лв., представляваща припадащата му се част от направени разходи за платени от него данъци и такси (в размер на 204,94 лв.) за периода от 2016 г. до 2023 г., и за комунално-битови услуги (в размер на 1740 лв.) за периода от 30.04.2020 г. до 02.06.2023 г.

Ищцата оспорва тази претенция с възражения, че през периода, за който се претендират разходите ответникът е живял в имота и го е ползвал, поради което той е дължал изцяло плащането им.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

За поделемостта и пазарната оценка на имота, предмет на делбата, по делото е изслушано и прието без възражения заключение по съдебно-техническата експертиза, от което се установява, че предвид изискванията на строителните правила и норми допуснатият до делба имот е реално неподеляем, като пазарната му стойност възлиза в размер на 228810 лв. Експертът изяснява още, че средният месечен пазарен наем за ползване на целия имот за периода от 23.04.2021 г. до 26.06.2023 г. е в размер на 13602 лв. Съдът кредитира заключението по съдебно-техническата експертиза като компетентно изготвено от специалист в съответната област въз основа на материалите по делото и извършен оглед на място, при дадени отговори на всички поставени задачи.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Е.Б.С. и И.С.Ц..

От показанията на свидетелката С. се установява, че същата познава страните – работила е с двамата и живее в съседния блок. Свидетелства, че ищцата ѝ споделила, че след развода процесния апартамент бил предоставен на ответника и я помолила да ѝ търси квартира. Поддържа, че ищцата заминала за Испания 2002-2003 г., където работи и живее и към настоящия момент. Разказва, че до развода, когато ищцата си е идвала в страната, отсядала в апартамента. След развода не знае дали ищцата е ходила в апартамента. Посочва, че ответникът живее в апартамента, виждала го през терасата.

Свидетелката Ц. поддържа, че със страните по делото са съседи – те живеят над нея. Посочва, че ищцата живее в Искания от 20 години. Твърди, че ищцата имала ключ от

апартаментата и когато си идвала в България отсядала в него. Свидетелства, че ищцата била в страната 10 дни по Нова година, около 20 дни за 8-ми март. Разказва, че я е виждала и се е качвала в апартаментата с нея.

Съдът кредитира изцяло показанията на разпитаните свидетели като ясни, последователни и логични, като изнесеното от тях не се опровергава от останалия събран по делото доказателствен материал.

От представените по делото разписки и фактури към тях (л. 59-77 от делото), се установява, че ответникът О. Р. е заплатил данък за процесния недвижим имот и такси за битови отпадъци за 2017 г., 2018 г., 2019 г., 2020 г., 2021 г., 2022 г. и 2023 г. общ размер на 484,77 лв.

Видно от представените по делото разписки (л. 78-142 от делото) за периода 30.04.2020 г. до 02.06.2023 г. са били начислявани и плащани от ответника задължения за комунални услуги -Топлофикация ***** ЕАД, „ЧЕЗ Електро България“ АД и „Софийска вода“ АД за имота, предмет на делбата, в общ размер от 2556,30 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По способа за извършване на делбата:

Съгласно чл. 348, изр. 1 ГПК основен способ за ликвидиране на съсобствеността в делбеното производство, когато се касае за неподеляем имот, е изнасянето му на публична продан. Този способ за ликвидиране на съсобствеността се използва, когато не са налице предпоставките за извършване на делбата чрез някой от останалите, предвидени в закона способи, които винаги предполагат поделяемост или предвиждат специален ред за извършване на делба на неподеляем недвижим имот. В случая, съдът възприема изводите на вещното лице по съдебно-техническата експертиза, че процесният недвижим имот е неподеляем между страните при спазване на техническите правила и норми съобразно квотите, при които е допусната делбата.

Относно възлагателната претенция на съделителката Д. Р.:

Възлагане на неподеляемо жилище законът допуска в два случая – в хипотезите на чл. 349, ал. 1 ГПК и чл. 349, ал. 2 ГПК. В случая допуснатият до делба имот е бивша съпругеска имуществена общност между страните, прекратена с развод, поради което приложима е разпоредбата на чл. 349, ал. 1 ГПК. Предпоставките за възлагане на имота в хипотезата на тази правна норма са претендиращият възлагане бивш съпруг да няма собствено жилище и на него да е предоставено упражняването на родителските права по отношение на децата. В случая е доказана единствено първата предпоставка – претендиращата съделителка – бивш съпруг не притежава друго жилище. От брака, обаче няма ненавършили пълнолетие деца към момента на извършване на делбата. Поради това претенцията на ищцата за възлагане на неподеляемото жилище в неин дял е неоснователна, тъй като не са налични в кумулативност предпоставките на закона за това.

Ето защо, единственият начин, по който може да приключи делбата на процесния имот, е чрез изнасянето му на публична продан, при първоначална пазарна оценка, посочена в заключението по съдебно-техническата експертиза, а именно – 228810 лв., като по този начин всеки от съделителите ще получи паричната равностойност на своя дял.

По претенцията по сметки по чл. 346 ГПК, вр. чл. 31, ал. 2 ЗС:

Съгласно разпоредбата на чл. 31, ал. 2 ЗС, когато общата вещ се използва лично само от някои от съсобствениците, те дължат обезщетение на останалите за ползата, от която са

лишени, от деня на писменото поискване.

Следователно, основателността на претенциите се обуславя от осъществяване на следните предпоставки: 1. съсобственост върху вещта; 2. ползване на вещта само от единия съсобственик за задоволяване на свои жилищни нужди; 3. възпрепятстване чрез фактически правни действия на другия съсобственик да ползва вещта съобразно нейното предназначение; 4. писмена покана за заплащане на обезщетение от лишения от ползването съсобственик и искане за предоставяне на ползването, като доказателствената тежест за установяване на посочените обстоятелства е на предявилния претенцията съделител.

В случая, наличието на съсобственост между страните по отношение на процесния апартамент № 60, находящ се в гр. *****, ж.к. „*****“, бл. 30, вх. В, ет. 2, е установено със сила на присъдено нещо с решението на съда по допускане на делбата. Също така по делото не се спори, че в периода от 23.04.2021 г. до 30.05.2023 г. същият се е обитавал от ответника О. Р., каквото изрично признание той е направил в хода на процеса. От събраните гласни доказателства чрез разпита на свидетелите С. и Ц. също се установява, че в рамките на процесния период ответникът Р. е ползвал процесния апартамент за задоволяване на жилищните си нужди. В същото време обаче, съдът намира, че по делото от страна на ищцата не е доказано, че обитавайки процесното жилище реално ответникът я е възпрепятствал тя също да го ползва. Това обстоятелство е изрично оспорено от ответника, поради което в тежест на отпразилата претенцията страна е да докаже осъществяването на всички елементи от фактическия състав на вземането за обезщетение за лишаване от ползване – арг. чл. 154 ГПК. Действително според разпитаните по делото свидетели в последните години жилището е обитавано само от ответника О. Р., но това не означава, че по този начин ищцата Д. Р. фактически е била лишена от достъп до него, тъй като по делото се установи, че същата е разполагала с ключ за него и когато е в страната отсядала в процесния апартамент. Нещо повече, по делото не е спорно, а и същото се установява от събраните по делото гласни доказателства, че в рамките на процесния период ищцата преимуществено е пребивавала в чужбина, а това от своя страна опровергава твърдението ѝ, че ответникът реално е възпрепятствал възможността ѝ да ползва съсобствената вещ, доколкото тя изобщо не твърди да поискала достъп до нея. Задължението за заплащане на обезщетение от страна на ползващия съсобственик възниква с получаване на писмено поискване от лишения от възможността да ползва общата вещ съсобственик. Писменото поискване по чл. 31, ал. 2 ЗС е едностранно волеизявление за заплащане на обезщетение. Едва след получаването на това известие от страна на ползващия съсобственик последният се счита изпаднал в забава. От този момент той дължи обезщетение и от този момент започва да тече и срокът на общата пет годишна погасителна давност. Веднъж отправено, писменото поискване се разпростира неограничено във времето докато трае съсобствеността или се прекрати ползването от съсобственика. В случая от страна на ищцата не са ангажирани доказателства, че същата е отправила писмено изявление за заплащане на обезщетение от ответника поради лишаването ѝ от възможността да ползва апартамента, предмет на делбата.

Липсата на отправена от страна на ищцата покана за заплащане на обезщетение и искане за предоставяне на ползването, както и липсата на доказано по делото лишаване от единия съделител на възможността за ползване от страна на другия на съсобствения имот изключва възможността на последния за присъждане на обезщетение за ползата от която е лишен, поради което заявената от Д. Р. претенция с правно основание чл. 346 ГПК, вр. чл. 31, ал. 2 ЗС за заплащане на сумата от 10000 лв., представляваща обезщетение за лишаване от ползване от О. Р. на собствената ѝ ½ ид.ч. от делбения имот за периода от 23.04.2021 г. до 30.05.2023 г., е неоснователно и следва да се отхвърли.

Претенцията по чл. 344, ал. 2 ГПК на ищцата за заплащане на обезщетение до окончателното извършване на делбата също се явява неоснователна доколкото при нарочно възражение, въведено от ответника О. Р., и при носена от ищеца тежест за пълно и главно доказване, указана ѝ от съда, по делото не са ангажирани никакви доказателства, от които да се установява, че ответникът препятства или създава пречки за ползване на съсобствената на ищцата ½ ид.ч. от делбения имот. Поради това и искането за заплащане на обезщетение за периода до извършването на делбата се явява неоснователно.

По претенцията по сметки по чл. 346 ГПК, вр. чл. 30, ал. 3 ЗС:

Съгласно разпоредбата на [чл. 30, ал. 3 ЗС](#) всеки съсобственик участва в ползите и тежестите на общата вещ съразмерно с частта си.

В тежест на ответника по предявените иски с правно основание [чл. 30, ал. 3 ЗС](#) е да докаже, че е заплатил за своя сметка дължимите за апартамента местни данъци и такси, както и за битово-комунални услуги, през който период същите са били съсобствени между страните, а така също и обстоятелства, довели до спиране или прекъсване на давността за тези вземания.

Установява се от представените разписки (л.59 до 77 от делото), че за периода от 2016 г. до 2023 г. ответникът О. Р. заплатил в полза на Столична община, район „*****“ данъци за процесния недвижим имот и такси за битови отпадъци в общ размер на 484,77 лв. Не е проведено насрещно доказване на обстоятелството, че припадащата се част от данък сгради и такса за битови отпадъци е била заплатена от ищцата Д. Р.. Предвид изложеното и с оглед принципа на диспозитивното начало в гражданския процес претенцията на ответникът О. Р. срещу ищцата Д. Р. в тази част следва да се уважи като основателна и доказана, така както е предявена за сумата от 204,95 лв.

От представените разписки (л. 78-142 от делото) се установява, че за периода от 30.04.2020 г. до 02.06.2023 г. са заплатени разходи за задължения за комунални услуги - Топлофикация ***** ЕАД, „ЧЕЗ Електро България“ АД и „Софийска вода“ АД за имота, предмет на делбата, в общ размер на 2556,30 лв. респ. претенцията се явява основателна за ½ от тази сума или за 1278,15 лв. До тази сума претенцията на ответника е основателна, а за горницата до пълния предявен размер от 1740 лв. следва да се отхвърли.

Настоящия съдебен състав намира за неоснователно възражението на ищцата за погасяване на вземанията поради изтекла 3-годишна давност. Вземанията за направени разноси по чл. 30, ал. 3 ЗС от единия към другия съсобственик се погасяват с изтичане на 5-годишния общ давностен срок, а не с кратката 3-годишна давност, тъй като не представляват периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Предвид изложеното давността за вземанията за разноси с правно основание чл. 30, ал. 3 ЗС, не е изтекла към момента на предявяване на претенцията.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на [чл. 355 ГПК](#), вр. чл. 8 от Тарифата за таксите и разноските, които се събират от съдилищата по ГПК, съделителите дължат държавна такса за делбеното производство в размер на 4 % от стойността на дяловете си, съразмерно на квотите им в съсобствеността. Доколкото общата пазарна стойност на имота, предмет на делбата, възлиза на 228810 лв., то всеки един от съделителите следва да заплати държавна такса върху стойността на дела си от делбеното имущество, както следва: Д. К. Р. – сума в размер на 4576,20 лв., и О. Л. Р. – сума в размер на 4576,20 лв.

По претенциите по сметки разноските следва да бъдат присъдени по реда на чл. 77 ГПК, вр. чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК.

Дължимата държавна такса по претенциите на ищцата Д. К. Р. по чл. 346 ГПК, вр. чл. 31, ал. 2 ЗС възлиза в размер на сумата от 400 лв. и предвид изхода на спора следва да бъде заплатена изцяло от ищцата.

Дължимата държавна такса по претенцията на ответника О. Л. Р. по чл. 346 ГПК, вр. чл. 30, ал. 3 ГПК е в размер на 77,80 лв. Предвид изхода на спора следва да бъде възложена на ищцата Д. К. Р. за сумата от 59,32 лв., а на ответника О. Л. Р. – 18,48 лв.

По извършване на делбата разноските се определят по реда на [чл. 355 ГПК](#) – съобразно стойността на дяловете. Страните са заплатили съобразно дяловете си разноските за вещото лице по експертизата за определяне пазарната стойност, и поделяемостта на имота, и размера на средния пазарен наем поради което тези разноси остават така, както са направени.

По присъединените искове в делбеното производство разноските се определят по реда на [чл. 78 ГПК](#) – съобразно уважената, респ. - отхвърлената част. Поради отхвърляне на претенциите по чл. 249, ал. 1 ГПК и чл. 246 ГПК, вр. чл. 31, ал. 2 ЗС разноски на ищцата не се дължат. Ответникът претендира разноски в размер на 1850 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение (от които 1200 лв. – адвокатско възнаграждение за защита по предявените от ищцата претенции по сметки, и 650 лв. - адвокатско възнаграждение за претенцията по чл. 246 ГПК, вр. чл. 30, ал. 3 ЗС. Ищцата е релевирала своевременно възражение за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адвокатското възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат, съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съобразявайки задължителните разяснения, дадени в т. 3 от ТР № 6/2012 г. по т.д. № 6/2012 на ОСГТК на ВКС, при намаляване на подлежащото на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба № 1 от 2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в съща наредба минимален размер.

Видно от представения по делото Договор за правна защита и съдействие от 03.06.2023 г. страните са уговорили общо възнаграждение от 1200 лв. за „защита във втората фаза за делбата за предявените претенции по сметки“. Не е дефинирано възнаграждение по претенцията по чл. 349, ал. 1 ГПК и по претенцията с правно основание чл. 31, ал. 2 ЗС, поради което съдът приема, че уговореното и платено адвокатско възнаграждение се разпределя по равно за защитата по извършването на делбата и за защитата по иска по чл. 31, ал. 2 ЗС. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения (в редакцията изм. бр. 88 от 4 Ноември 2022 г.) при интерес от 10 000 лв. до 25 000 лв. минималното адвокатско възнаграждение е 1300 лв. + 9 % от горницата над 10 000 лв. Определен на основание чл. 7, ал. 2, т. 3 от посочената наредба, минималното адвокатско възнаграждение в настоящия случай по претенцията по чл. 346 ГПК, вр. чл. 31, ал. 2 ЗС възлиза на сумата 1300 лв., т.е. заплатеният адвокатски хонорар е под предвидения минимум. Поради това възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК, направено от ответника се явява неоснователно.

Видно от представения по делото Договор за правна защита и съдействие от 03.06.2023 г. страните са уговорили възнаграждение в размер на 650 лв. за претенцията по чл. 346 ГПК, вр. чл. 30, ал. 3 ЗС. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения (в редакцията изм. бр. 88 от 4 Ноември 2022 г.) при интерес от 1000 лв. до 20 000 лв. минималното адвокатско възнаграждение е 400 лв. + 10 % от горницата над 1000 лв. Определен на основание чл. 7, ал. 2, т. 2 от посочената наредба, минималното адвокатско възнаграждение в настоящия случай по претенцията по чл. 346 ГПК, вр. чл. 30, ал. 3 ЗС възлиза на сумата 494,50 лв. (400 лв. + 10% от 945 лв.). Предвид изложеното съдът намира, че действително заплатеният адвокатски хонорар, съотнесен към действителната фактическа и правна сложност на делото се явява прекомерен и следва да бъде намален до сумата от 500 лв. С оглед изложеното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ответника следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 381,26 лв., съразмерно на уважената част от претенцията. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищцата има право на разноски, съразмерно на уважената част от претенцията, но до

приключване на устните състезания по делото същата не е представила доказателства за действително извършени такива.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ИЗНАСЯ НА ПУБЛИЧНА ПРОДАН на основание [чл. 348 ГПК](#) следния недвижим имот: самостоятелен обект в строга с идентификатор ***** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед № РД-18- 51/15.07.2010г. на Изпълнителния директор на АГКК, с адрес на имота: гр.*****, ж.к.*****“, бл. 30, вх. В, ет. 2, ап. 60, намиращ се на етаж 2 в сграда с идентификатор ***** с предназначение: жилищна сграда-многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор ***** с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, с брой нива на обекта: 1 с посочена в документа за собственост площ 79,53кв.м., с прилежащи части: избено помещение № 6 с площ от 2,48кв.м. и 2,418% - идеални части от общите части на сградата, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: *****.59, ***** , под обекта: *****.57, над обекта: *****.63; със стар идентификатор: ***** , като от получената сума от проданта съсобствениците получат паричната равностойност на дяловете си от имотите, както следва: ½ ид.ч. за Д. К. Р., ЕГН ***** , и ½ ид.ч. за О. Л. Р., ЕГН ***** .

ОСЪЖДА Д. К. Р., ЕГН ***** , с адрес: гр. *****, ж.к. „*****“, бл. 30, вх. В, ет. 2, ап. 60, да заплати на О. Л. Р., ЕГН ***** , с адрес: гр. *****, ж.к. „*****“, бл. 30, вх. В, ет. 2, ап. 60, на основание чл. 346 ГПК, вр. чл. 30, ал. 3 ЗС сумата от 1483,10 лв., представляваща припадащата му се част от направени разходи за платени от него данъци и такси (в размер на 204,94 лв.) за периода от 2016 г. до 2023 г., и за комунално-битови услуги (в размер на 1278,15 лв.) за периода от 30.04.2020 г. до 02.06.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска до пълния предявен размер от 1945 лв.

ОТХВЪРЛЯ предявената от Д. К. Р., ЕГН ***** , с адрес: гр. *****, ж.к. „*****“, бл. 30, вх. В, ет. 2, ап. 60, възлагателна претенция с правно основание чл. 349, ал. 1 ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. К. Р., ЕГН ***** , с адрес: гр. *****, ж.к. „*****“, бл. 30, вх. В, ет. 2, ап. 60, срещу О. Л. Р., ЕГН ***** , с адрес: гр. *****, ж.к. „*****“, бл. 30, вх. В, ет. 2, ап. 60, искове с правно основание чл. 346 ГПК, вр. чл. 31, ал. 2 ЗС за сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за лишаване от ползване на притежаваната от нея ½ ид.ч. от процесния имот за периода от 23.04.2021 г. до 30.05.2023 г. , и искането за заплащане на обезщетение в размер на 400 лв. месечно от 30.05.2023 г. до окончателното извършване на делбата.

ОСЪЖДА Д. К. Р., ЕГН ***** , с адрес: гр. *****, ж.к. „*****“, бл. 30, вх. В, ет. 2, ап. 60, да заплати в полза на Софийски районен съд на основание чл. 355 и чл. 77 ГПК сумата от 4976,20 лв., от които 4576,20 лв. – държавна такса по извършване на делбата, и 400 лв. – държавна такса по отхвърлените й претенции по сметки.

ОСЪЖДА О. Л. Р., ЕГН ***** , с адрес: гр. *****, ж.к. „*****“, бл. 30, вх. В, ет. 2, ап. 60, да заплати в полза на Софийски районен съд на основание чл. 355 и чл. 77 ГПК сумата от 4654 лв., от които 4576,20 лв. - държавна такса по извършване на делбата, и 77,80 лв. - държавна такса по претенциите по сметки.

ОСЪЖДА Д. К. Р., ЕГН ***** , с адрес: гр. *****, ж.к. „*****“, бл. 30, вх.

В, ет. 2, ап. 60, да заплати на О. Л. Р., ЕГН *****, с адрес: гр. *****, ж.к. „****“, бл. 30, вх. В, ет. 2, ап. 60, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 1581,26 лв. – разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____